

daisy

néztük a tengert, kamillákat hánytál,
én meg csak meg akartalak csókolni. vajon hány tál
szomorúság szakadhat még ki belőled?
a fűből nézünk egymásra, a szemed egészen
olyan, mint a fecskék az égen,
mint a tenger alján a moha.
a piros ruhád sápadtan öleli körbe
makacsul szögletes csípőd, valami görbe,
furcsa mosollyal nyúlsz a zsebembe –
kiveszed a gyújtóm. már nem
tudom, hogy hogyan szeretlek; hogy velem
vagy-e, vagy ellenem. csak nézzük a tengert.
nem tudom, hogy az ölelésemben lágy
óvni akarás, vagy csak elkapkodott vágy
van valami olyasmi iránt, ami soha nem lehet az enyém.
a ruhád remegni kezd
rajtad, hirtelen felállsz, leporolod a kezed,
aztán hazasétálsz. én meg csak szerettelek volna megcsókolni.

csak a szemnek

felhőket majszolsz,
a szád szélére ragadt párából rajzolsz
magadnak mosolyt, ha már az igazit eltörölték.
az álmokat, vágynakat összetörték –
titokban a szilánkokat söprögetem, hogy bele ne lépj.
vakablak-szívem párkányára
fektetlek, és amíg ilyen árva,
szomorú ártatlansággal alszol, lehámozom
rólad a ruhádat, végigsimítom minden egyes szőrszálad; még pihen
szemedben az álom,
halkan visszagombolok
rád mindent, hogy meg ne sejtse: csak rád gondolok,
csak téged akarlak. szomorúan szuszog az éjszaka.
csak sötétben nézünk farkasszemet;
eleget szenvedtél, eleget
szenvedtem.
fogod a kezem,
és mindig attól félek, hogy egyszer jobban szorítom meg a kellesénél
– akkor rájössz mindenre.